

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.245 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 november 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 20.623 van 17 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GORIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN HELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Op 25 februari 1998 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 27 februari 1998 neemt de gemachtigde van de minister

van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 maart 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, na dringend beroep van verzoeker, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 7 januari 2002 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 4 juni 2004 en aan verzoeker wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op 14 juli 2004.

Op 17 maart 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in. Deze aanvraag wordt op 27 mei 2005 niet in overweging genomen.

Op 11 augustus 2005 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in. Zijn derde aanvraag wordt op 13 juli 2006 onontvankelijk verklaard.

Verzoeker wordt op 28 juni 2006 onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Op 11 juli 2006 wordt verzoeker ter beschikking gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij wordt die dag in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Op 12 juli 2006 wordt verzoeker vrijgesteld.

Op 26 juli 2007 dient verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in. Deze aanvraag wordt op 26 mei 2008 onontvankelijk verklaard en op 20 juni 2008 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Verzoeker wordt op 25 november 2008 in illegaal verblijf aangetroffen in Antwerpen tijdens een gecoördineerde actie inzake huisjesmelkerij. Op 25 november 2008 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

*(...)
artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.
(PP nr. H1893220, afgeleverd te Brussel op 25/04/2008 en geldig tot 24/04/2018)(...)"*

Op 4 december 2008 wordt een eerste repatriëringspoging georganiseerd, maar verzoeker weigert om te vertrekken. In toepassing van artikel 27 van de Vreemdelingenwet wordt hem een vordering tot opsluiting betekend.

Op 15 december 2008 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 december 2008 verwierp de Raad deze vordering bij arrest nr. 20.623.

Een tweede repatriëringspoging onder escorte op 27 december 2008 ging niet door, evenals een derde repatriëringspoging op 23 januari 2009.

Op 20 oktober 2008 wordt het huwelijk geweigerd door de afgevaardigde ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

2. Ontvankelijkheid

In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 25 november 2008 in toepassing van artikel 27, lid 3 van de Vreemdelingenwet mist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bevoegdheid om kennis te nemen van middelen gericht tegen de vrijheidsberovende maatregel, en dit op grond van artikel 71 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de raadkamer van de correctionele rechtbank bevoegd is om zich uit te spreken over de vraag of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

Deze vordering is onontvankelijk.

Luidens artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak, bij wijze van arrest, als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Luidens artikel 39/82, § 1, eerste lid van dezelfde wet, kan de Raad, wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, § 1, eerste lid, als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, blijkt dat deze annulatie en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte heeft als die van de Raad van State, "zodat het volstaat daar naar te verwijzen" (Gedr. St. Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 18; zie in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft: *ibid.*, 137).

Hieruit mag worden besloten dat de annulatie- en schorsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dezelfde draagwijdte heeft als het beroep tot nietigverklaring bedoeld in artikel 14, § 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en als de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 17 van dezelfde wetten.

Uit het voorgaande volgt aldus dat, om ontvankelijk te zijn, verzoeker een belang dient te hebben bij de vernietiging en bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte. Dit houdt onder meer in dat de gevorderde schorsing nog een nuttig effect kan sorteren.

Te dezen moet worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing. Een eventuele schorsing van deze beslissing belet immers niet dat hij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name de bevelen die hem werden betekend op 27 februari 1998, 14 juli 2004, 11 juli 2006 en 20 juni 2008 . Deze bevelen zijn definitief in die mate dat uit het administratief dossier niet blijkt dat tegen deze bevelen een rechtsmiddel werd aangewend. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker. De voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen derhalve steeds door de gemachtigde van de minister worden uitgevoerd. Verzoeker zou hieraan derhalve voornog gevolg dienen te geven, vermits deze bevelen uitvoerbaar zijn. Het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk wegens ontstentenis van het rechtens vereiste belang.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.